

[Clara Munck.]

en ret og undertiden en forpligtelse til at sikre sig selv og en eventuel hustru. Her er der særlige regler, hvad vi alle ved, hvorefter denne forsikringspligt eller -ret indtræder i forhold til den pågældendes indtjeningsevne, og da man sidste år behandlede den samme lov, forhøjede man denne indtægtsgrænse til 8.000 kr. Det er et meget lille beløb i dag; det er endda et meget lille beløb i forhold til de renter, der skal udbetales efter forsikringslovene. Man var også så store sidste år, at man sagde, at det tilskud, staten kan give til nedsættelse af forsikringspræmien, ville man godt strække sig til at give, selv om den pågældendes indtægt steg fra 8.000 til 9.000 kr., men ikke drover.

Jeg synes, at når vi nu drøfter udbetalinger, der ligger fra 11.000 kr. til godt 14.600 kr., og da disse udgifter bæres af det offentlige eller af arbejdsgiverne som en kollektiv forsikring, må det være naturligt, at vi igen tager dette specielle spørgsmål op. Vi mener altså i den konservative folketingsgruppe, at hvis udvalgsbehandlingen medfører, at man enes om, at det er rimeligt i denne situation at gennemføre de foreslåede ændringer, må der også ske en ændring for denne lille gruppe, så meget mere som staten efter disse lovforslag godkender, at ydelser, der løber, hvor ulykken eller skaden er indtrådt før 1947, fuldt og helt skal bæres af staten. Det må være rigtigt, at de mennesker, der dengang med små midler forsøgte at bidrage til egen forsørgelse, også efter eventuelle ulykkestilfælde, også får statens hjælp, for man kan jo ikke forvente, at disse mennesker i dag kan leve af de små beløb, der er tale om, hvis de bliver holdt uden for de ændringer, vi nu skal vedtage.

Det er allerede blevet nævnt, at disse lovforslag medfører dagpenge, der ligger langt over, hvad vi i øvrigt kender i vor sociale lovgivning — så vidt jeg forstår, 15-20 kr. mere om dagen end de dagpenge, man kan sikre sig gennem sygeforsikringen. Her bliver der også en endda meget stor skævhed for de selvstændige erhvervsdrivende, der altså højst kan nå det, sygeforsikringslovgivningen kan give dem.

Der er et andet lille problem, jeg vil

pege på, og som vi også mener må rejses i udvalget, nemlig at lovforslagene — hvis vi gennemfører disse forhøjede satser — vil medføre, at ydelserne ved det, vi kalder pensionsalderen, 67 år, skal nedsættes med 20 eller 25 pct. Her nævner man ikke enkerne. De er omfattet af lovforslagene, og de har jo ret til folkepension, allerede når de er 62 år, hvilket også er tilfældet, når vi når den fulde folkepension for alle. Derfor kunne jeg godt lide at vide, om de 67 år ikke bør følges — hvis vi går ind for lovgivningen — af nedsættelse fra det 62. år for kvinders vedkommende. Det ville trods alt være lidt urimeligt, om der blev et 5 års interval, hvor visse grupper opnåede mere end det, der egentlig er daglønnen efter de beregninger, der foreligger.

Den konservative folketingsgruppe forstår godt, at socialministeren mener, det er rigtigt at fremsætte disse lovforslag, og vi forstår også, at folketingets medlemmer finder det rimeligt at hjælpe den gruppe mennesker, der her er tale om, i den nuværende situation. Men omvendt må vi altså understrege, at der var en mening med, at tinget nedsatte en socialreformkommission, og når man ikke sidste år turde gå længere end til at sikre ydelser af denne størrelse til mennesker, hvis handicap indtræder efter 1. april 1965, så kan vi ikke rigtig se, hvad der skulle betinge, at folketinget i dag uden betænkelighed lader alle, der modtager ydelser af denne art, omfatte af den nyere lovgivning. Derfor peger jeg altså dels på socialreformkommissionen, dels på de forhandlinger, der i øvrigt foregår i folketinget om den økonomiske situation. Jeg kan måske også pege på, at vi ofte møder det argument i folketinget, at de og de udgifter er fornødne, fordi de er en følge af udgiftslove, man har stemt for. Derfor synes jeg også, der er grund til at underkaste lovforslagene en udvalgsbehandling, hvor vi prøver at gøre os klart, hvad fordyrelsen og merudgifterne bliver, når vi tager alle tal og forhold i betragtning, også efter 1. april i år.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne sige, at den konservative folketingsgruppe står ganske åben over for disse lovforslag, men at vi også må understrege, at vi går ind i en